

Bangsbo Strand uddybet en Gang om Aaret, om det skulde være; det vilde der nok blive Penge til. Men ellers kan der ikke blive Tale om Sparsommelighed, der betyder noget væsentligt.

Derfor syntes jeg, da jeg gav mig i Lag med Finanslovforslaget, at det var en ganske fortjenstfuld og rimelig Beskæftigelse at lede efter, hvor man kunde skaffe Indtægter for Staten. Vi har jo endnu mange Forhold, der kræver ekstra Udgifter. Vi har desværre endnu de store ekstraordinære Udgifter, der ved Siden af al den uomtvistelige Gavn, de har gjort og vel ogsaa gør endnu, har gjort lige saa uomtvistelig Skade og gør det endnu. Sparsommelighed og Arbejdsomhed, der jo er de to Kilder, hvoraf i Virkeligheden Statens Indtægter skal øses, er ikke blevet stimuleret i Krigsaarene; de er heller ikke blevet særlig stimuleret af de Foranstaltninger, Staten har været nødt til at træffe. Vi har 8 Timers Arbejdsdag, hvor vi snarere havde Brug for 16 Timers, og der er mange andre Forhold, som alle sammen endnu vil koste Penge. Det gælder da om at finde ud af, hvor Staten kan faa disse Penge. Jeg saa da paa Skatterne. Nu kunde jeg godt have taget fat paa Skattesnyderne. Skattesnydere har man jo i alle Befolkningslag, paa Land som i By. Men jeg kan ikke komme nogen Vej med dem, for der er sikkert ikke nogen ganske rationel Fremgangsmaade, hvorefter man kan behandle Skattesnydere i al Almindelighed. Skattesnyderne maa trækkes frem ved Ørene enkeltvis og klapses af saa godt som muligt, fordi de er skadelige i Samfundet, Mennesker, der opfører sig utilladeligt mod deres Medborgere. Men, som sagt, nogen rationel Behandling af dem kan i hvert Fald jeg ikke instituere. Men saa faldt jeg over Meddelelse Nr. 21 fra Landsoverskatteraadet til Ligningsmyndighederne. Deraf fremgaar det, at selvstændige Landbrugere gennemsnitlig staar i Skat for 3 006 Kr., og hvis jeg ser paa Ejendomme til en Værdi af 40 000—50 000 Kr., viser det sig, at Ejerne staar i Skat for saadant noget som fra 3 600 til 4 200 eller 4 300 Kr., altsaa omkring 4 000. Nu synes jeg, at naar man tager Hensyn til Arbejdslønnen i disse Tider og tænker paa, hvilke gode Kaar Landbruget vitterlig har haft, er det ganske urimeligt og utænkeligt, at danske Gaardejere virkelig ikke skulde have større Indtægter. Man læser dog i Aviserne om en Mark med Byg paa 24 Fold; jeg har endogsaa hørt fortælle her

i Salen om en Mark, der har givet 31 Fold ved sidste Høst. Man læser i Tidsskrifter, „Vort Landbrug“ f. Eks., om, hvilke kolossale Indtægter Landbrugere for Tiden kan have af Svineavl, og mange andre Ting, som tilsammen siger mig, at det er umuligt, at danske Landbrugere ikke skulde have større Indtægt i disse Aar end disse fra 3 006 til omkring 4 000 Kr. for Gaarde af en Værdi af 40 000—50 000 Kr. Og da jeg er ganske klar paa, at den gode og intelligente danske Landbostand ikke glat væk er Skattesnydere — det har jeg ikke et Øjeblik tænkt paa —, saa spørger jeg mig selv: Hvori kan det ligge, at visse Beløb øjensynlig er forsvundet? Det kan ikke ligge i, at Landboerne virkelig har haft saa smaa Indtægter.

Et Spørgsmaal, der ligger lige for, er det gamle Spørgsmaal om Landbrugernes eget Forbrug, som de ikke rigtig regner med. Naar jeg skal have et Æg, maa jeg op med 50 Øre for det; men en Gaardejer sagde forleden til mig her i Salen: Saadant noget Smaatteri som Æg regner vi overhovedet ikke med. Og hvis jeg skal have en Høne — jeg siger skal have, jeg maa hellere sige skulde have, for jeg ser ikke tidt en Høne i disse Tider —, saa maa jeg af med 14—16 Kr., medens Landmanden blot gaar ned og drejer Halsen om paa en Høne; det regner han ikke for noget som helst. Saadan gaar det, fordi han ikke har et ordentligt Regnskab, et ordentligt Bogholderi, hvoraf alt saadant noget fremgaar.

Det var een Ting, men der maa ogsaa være andre. Jeg satte mig saa for, som de Herrer vil vide, at skaffe mig Besked fra et saadant Landbrug paa 40 000—50 000 Kr.s Værdi om, hvilket Overskud det havde givet i Fjor, og jeg fik saa opgivet dette Tal: 11 972 Kr. med fuldstændig Specifikation over, hvorledes Tallet var fordelt paa de forskellige Konti. Det var jo et Tal, der var meget mere Mening i. Nu er jeg blevet stærkt angrebet for Fremførelse af Oplysningen om dette Overskud. Jeg er blevet beskudt af en Skyder af saa lille Kaliber som det ærede Medlem for Ærø-Kredsen (Sporon-Fiedler), men jeg er ogsaa blevet beskudt af en saadan „Tykke Bertha“ som det ærede Medlem for Sæby-Kredsen (Pinstrup). Jeg maa dog sige, at jeg føler mig i Virkeligheden ikke en Smule medtaget af det, der er sagt til mig i denne Sag. Et Øjeblik tænkte jeg: Skulde det virkelig være gaaet dig, som det gik det ærede Medlem for Sæby-Kred-